

Előszó a második magyar kiadáshoz

Nyolc esztendő telt el az *Interjú a vámpírral* (*Interview with the Vampire*) első magyarországi megjelenése óta, és nagyon itt volt már az ideje ennek a második kiadásnak. Ennek az az oka, hogy a könyvesboltok polcain már évek óta nem találni az *Interjú* egyetlen példányát sem, ugyanakkor az 1995-ben csekély olvasói lelkesedéssel fogadott Anne Rice az utóbbi években lassan, de állhatatosan mégis belopni látszik magát a magyar olvasók szívébe. Egyre-másra jelennek meg regénysorozatainak kötetei két szegedi könyvkiadó gondozásában, csakhogy az őseredeti vámpírregény, melynek ismerete elengedhetetlen a folytatások teljes megértéséhez, még az antikváriumokban is ritka csemegének számít. Itt az ideje hát, hogy a rajongók növekvő tábora ismét hozzáférhessen.

Az *Interjú a vámpírral* a *Vámpírkrónikák* (*The Vampire Chronicles*) című regénysorozat első kötete. Novellaként fogant meg 1969-ben, majd számos átírás után végül regénnyé nőtte ki magát, mely 1976-ban látott először napvilágot. Mára a világ számos nyelvére lefordították, film készült belőle, és hamarosan megszületik Elton John musical-adaptációja, mely e regényből és két folytatásából merít ihletet.

Az író már az *Interjú* kiadásakor tudta, hogy folytatásokat fog írni, de a második *Vámpírkrónika* csak kilenc évvel később került a könyvesboltokba. Azóta Rice rendszeresen visszatér vámpírjaihoz, hogy életük és történetük egy-egy újabb mozzanatát tárja fel. A mai napig tizenkettő, vámpírokról szóló regény született a tollából, kettő kivétellel mind *Vámpírkrónikák*. A két kivétel egy-egy kisebb lélegzetvételi mű. Ezek csupán a főszereplő vámpír életével foglalkoznak, és az *Új vámpírtörténetek* (*New Tales of the Vampires*) sorozatcímet kapták, bár szervesen illeszkednek a *Vámpírkrónikák* kronológiai sorába.

A *Vámpírkrónikákkal* most barátkozó, és az egyes magyarra lefordított könyveket már ismerő olvasók számára egyaránt segítség lehet, ha a java-

solt olvasási sorrendben felsoroljuk Anne Rice összes vámpírregényét a Magyarországon már megjelent kötetek magyar címeivel együtt. Íme:

Interview with the Vampire – Interjú a vámpírral [Vámpírkrónikák 1.]
The Vampire Lestat – Lestat, a vámpír [Vámpírkrónikák 2.]
The Queen of the Damned – A kárhozottak királynője [Vámpírkrónikák 3.]
The Tale of the Body Thief [Vámpírkrónikák 4.]
Memnoch the Devil [Vámpírkrónikák 5.]
Pandora – Pandora [Új vámpírtörténetek]
The Vampire Armand [Vámpírkrónikák 6.]
Vittorio the Vampire [Új vámpírtörténetek]
Merrick [Vámpírkrónikák 7.]
Blood and Gold [Vámpírkrónikák 8.]
Blackwood Farm [Vámpírkrónikák 9.]
Blood Canticle [Vámpírkrónikák 10.]

Végezetül annyit szeretnék megjegyezni, hogy a Szukits Kiadó a jövőben tervezi a magyarul egyszer már szintén kiadott *Lestat, a vámpírt* is megjelentetni az *Interjú a vámpírral* mostani kiadásához hasonló, keménytáblás formában. Bízom benne, hogy mindkét kötet új magyar kiadása örömdre szolgál, Kedves Olvasó.

Dr. Torkos Attila

Szeged, 2003. június 7.

Első rész

É

rtem – szólt a vámpír elgondolkodva, és lassú léptekkel átment a szobán az ablak felé. Sokáig állt ott, a Divisadero utca halovány derengésében és az elhaladó járművek fel-felvillanó fényében. A fiú világosabban láthatta már a szoba berendezését, a kerek tölgyfa asztalt, a székeket. Egyik falra mosdókagyló volt szerelve tükörrel. A fiú az asztalra tette aktatáskáját, és várt.

– Mennyi magnószalag van magánál? – kérdezte a vámpír, és a fiú felé fordult úgy, hogy az láthatta a profilját. – Elegendő egy élettörténethez?

– Feltétlenül, ha ez az élet jó. Szerencsés esetben három-négy embert is meginterjúvolok egy éjszakán. De a történetnek jónak kell lenni. Így van rendjén, nem igaz?

– A legteljesebb mértékben – felelt a vámpír. – Szeretném hát elmondani életem történetét. Nagyon szeretném.

– Nagyszerű – mondta a fiú. Sebtében kivette magnóját az aktatáskából, ellenőrizte a kazettát és az elemeket. – Arra vagyok legfőképp kíváncsi, miért hisz ebben, miért...

– Nem – vágott közbe a vámpír. – Így nem kezdhetjük. Elő van minden készítve?

– Igen – szólt a fiú.

– Akkor üljön le. Meggyújtom a fenti lámpát.

– Azt hittem, a vámpírok nem szeretik a fényt – mondta a fiú. – Ha úgy gondolja, hogy a sötétség fokozza a hangulatot... – De nem folytatta. A vámpír háttal állt az ablaknak, és nézte őt. Arcából most semmit sem látott a fiú; a mozdulatlan alakban volt valami nyugtalanító. Újra szólni akart, de mégis inkább hallgatott. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a vámpír az asztal felé indult, és a felettük csüngő villanyzsinór után nyúlt.

Egyszeribe éles sárga fény árasztotta el a szobát. A fiú a vámpírra bámult, és tátva maradt a szája. Ujjai táncolva kerestek támasztékot az asztal szélén. – Úristen! – suttogta, és tágra nyílt szemmel, szótlánul nézte a vámpírt.

Mintha színtelen csontból faragták volna, a vámpír arca teljesen fehér és sima volt. Tekintete élettelennek tűnt, akár egy szoboré, csupán a ragyogóan fénylő zöld szempár – mint koponyában égő kettős láng pillantott le áthatóan a fiúra. Majd szomorkásan elmosolyodott, és halottfehér arca egy

torzkép roppantul hajlékony, de elenyészően kevés vonalával húzódott mosolyra. – Látja? – kérdezte halkán.

A fiú megremegett, és felemelte a kezét, mintha védekezni akarna az erős fénytől. Lassan végigjáratta szemét az elegáns szabású fekete zakón, amelyet csak futólag pillantott meg a bárban, a körgallér hosszú ráncain, a fekete selyem nyakkendőn és a fénylőn fehér galléron, olyan fehérén, mint a vámpír teste. Nézte a vámpír dús, fekete haját, a fülcimpára fésült hullámokat, a fehér gallér szélét súroló fürtöket

– Még mindig óhajtja az interjút? – kérdezte a vámpír.

A fiú kinyílt száján nem jött ki mindjárt hang. Majd így szólt: – Igen.

A vámpír leült vele szemben, előrehajolt, és nyájasan, bizalmasan így szólt: – Ne féljen. Indítsa el nyugodtan a magnót.

S ekkor átnyújtotta kezét az asztalon. A fiú visszahőkölt, verejték csorgott le arcán. A vámpír a fiú vállára tette kezét, és így szólt: – Higgyc el, nem bánom. Én akartam ezt a lehetőséget. Fontosabb nekem, mint gondolja. Kezdje el, kérem. – Visszahúzta kezét, nyugodtan ült és várt.

A fiú sebtében végigtörölte zsebkendőjével homlokát és száját, azt daldogta, hogy a mikrofon benne van a gépben, megnyomta a gombot, és szólt, hogy a magnó megindult.

– Nem volt mindig vámpír, ugye? – kezdte.

– Nem – felelte a vámpír. – Huszonöt éves koromban, ezerhétszázkilencvenegyben lettem vámpír.

A fiút meglepte a pontos válasz, amit ő is elismételt, mielőtt megkérdezte: – Hogyan történt?

– Erre egyszerűen lehet válaszolni, és én nem szeretek egyszerű válaszokat adni – mondta a vámpír. – A történetet szeretném a maga valóságában elmondani...

– Jó – vágta rá gyorsan a fiú. Újra meg újra összehajtotta zsebkendőjét, és megtörölte a száját.

– Tragédia történt – kezdte a vámpír. – A testvéröcsémmel... Meghalt. – Nem folytatta tovább. A fiú a torkát köszörülte, és megint megtörölte az arcát, aztán türelmetlen mozdulattal zsebébe gyömöszölte a zsebkendőt.

– Fájó emlék, ugye? – kérdezte bátortalanul.

– Annak látszik? – tudakolta a vámpír. – Nem az – rázta meg a fejét. – Pusztán arról van szó, hogy egyvalakinek mondtam csak el ezt a történetet. És az is olyan régen volt. Nem, nem fáj már... Akkoriban Louisianában éltünk. Földet kaptunk az államtól, és két indigócserje-ültetvényt telepítettünk a Mississippi partján, New Orleans közvetlen közelében.

– Innen van hát az akcentus... – szólt halkán a fiú.

A vámpír egy pillanatig meghökkenten nézett rá. – Akcentussal beszélek? – kérdezte nevetve.

A fiú zavartan sietett választ adni. – Már a bárban észrevettem, amikor a foglalkozása után érdeklődtem. Kissé élesebben ejti a mássalhangzókat. Nem gondoltam volna, hogy a francia nyelv az oka.

– Semmi baj – nyugtatta meg a vámpír. – Nem vagyok annyira megbotránkozva, amennyire mutatom. Csak megfeledkezem róla néha. De hadd folytassam...

– Folytassa – szólt a fiú.

– Az ültetvényekről beszéltem. Voltaképpen nagy szerepük van abban, hogy vámpír lettem. De erre rátérek majd. Ottani életünk fényűző és egyben puritánul egyszerű volt, amit mi módfelett kellemesnek találtunk. Sokkal jobban éltünk ott, mint ahogy Franciaországban valaha is élhettünk volna. Lehet, hogy Louisiana ősvadon világa tüntette ilyennek fel, ám ha ilyennek tűnt, akkor ilyen is volt. Emlékszem a külföldről hozatott bútorokra, amelyek zsúfolásig megtöltötték a házat. – A vámpír mosolygott. – És a csembalóra: finom hangszer volt. A nővérem játszott rajta. Nyári esteken a nyitott erkélyajtó előtt a billentyűkhöz ült. Most is emlékszem a muzsika törékeny, finom hangzuhatagára, a háttérben elterülő mocsárra, az ég felé törő, mohalepte ciprusokra. A mocsár hangjaira, állatok kórusára, madárzsivajra. Mindannyian szerettük, úgy hiszem. Becsesebbé tette számunkra a rózsafa bútort, élvezetesebbé, kívánatosabbá a muzsikát. Még nem egészen egy év múlva is, amikor a lilaakác tönkretette a manzárdablakok zsaluját, és indáival a meszelt téglákba hatolt... Igen, szerettük. Mindannyian, kivéve fivéremet. Nem hiszem, hogy valaha is panaszkodott volna bármire, de tudtam, miként érez. Apám akkor már nem élt, én voltam a családfő, és szüntelenül a fivérem védelmére kellett kelnem anyámmal és nővéremmel szemben. Látogatóba akarták hurcolni, összejövetelekre vinni New Orleansba, holott minden ilyesmitől irtózott. Emlékezetem szerint már tizenkét éves kora előtt minden effélével felhagyott. Az ima volt egyedül fontos számára, az imádkozás és a szentek életéről szóló bőrkötéses könyvek. Távól a háztól kápolnát építtettem számára, és ő a nap jó részét, gyakran a kora estéket is ott töltötte. Hát nem a sors iróniája, hogy ő volt az, aki annyira különbözött tőlünk, annyira más volt, mint mindenki, én meg olyan szabályszerű? Az égvilágon semmi rendkívüli, semmi szabálytalan, szokatlan tünet nem volt észlelhető nálam. – A vámpír mosolygott.

– Esténként néha elmentem hozzá, és a kápolna mellett, a kertben találtam rá. Nyugodtan üldögélt egy kőpadon. Elmondtam, mennyi bajom van

a rabszolgákkal, mennyire nem bízom a felügyelőben, az időjárásban, ügynökeimben... minden problémámról beszámoltam. Végighallgatott, megjegyzéseket tett, megértően, együtt érzően viselkedett, és én azzal a határozott benyomással jöttem el, hogy ő mindent megoldott helyettem. Úgy éreztem, semmit sem tudnék megtagadni tőle, és ünnepélyesen megfogadtam, hogy ha beleszakad is szívem az elvesztésébe, nem akadályozom, hogy annak idején majd papi pályára lépjen. Mondanom sem kell, tévedtem. – A vámpír elhallgatott.

A fiú egy pillanatig rábámult, majd összerezett, mintha elmélyült gondolatokból rázták volna fel, és akadozva szólalt meg, mint aki képtelen rátalálni a helyes szavakra. – Hogyan... hát nem akart pap lenni? – kérdezte. A vámpír tűnődve nézett rá, mintha szavai jelentését próbálná felfogni. Majd így szólt:

– Önmagammal kapcsolatban tévedtem, amikor azt mondtam, nem tagadnék meg semmit tőle. – Pillantása a túlsó falra esett, majd az ablaküvegen állapotodott meg. – Látomásai támadtak.

– Valódi látomásai? – kérdezte a fiú, de megint csak tétovázva, mintha valami másra gondolna.

– Nem hiszem – felelt a vámpír. – Tizenöt éves korában történt. Nagyon szép gyerek volt, a bőre csodálatosan bársonyos, szeme nagy és kék. Termete izmos, nem olyan vézna, amilyen én most vagyok, vagy akkori-ban voltam... de a szeme... amikor belenéztem, olyan volt, mintha egyedül állnék a világ végén... szélfúttá óceán partján. A hullámok halk moraján kívül nem létezett más. – Nos – folytatta, tekintetét még mindig az ablaküvegre szegezve –, látomások jelentek meg előtte. Eleinte csak célozgatott rá, és teljesen felhagyott a táplálkozással. A kápolnában élt, a nappal vagy éjszaka bármely órájában ott lehetett találni, amint a csupasz kockaköveken térdel az oltár előtt. De magát a kápolnát elhanyagolta. Nem törődött már a gyertyákkal, nem cserélte ki az oltárterítőket, még a faleveleket sem söpörte el. Egyik éjjel iszonyúan megrémültem: egy álló órán keresztül figyeltem a rózsalugasból, és ezalatt egyszer sem mozdult el térdeplő helyzetéből, egyszer sem engedte le kereszt alakban széttárt karjait. A rabszolgák mindannyian örültek hitték. A vámpír tűnődve húzta fel szemöldökét. – Én magam meg voltam győződve, hogy csak... túlbuzgó. Hogy talán túlságosan messze ment Isten iránti szeretetében. Azután beszélni kezdett nekem a látomásairól. Hogy Szent Domonkos és Szűz Mária megjelent előtte a kápolnában. Tudatták vele, hogy el kell adnia louisianai birtokunkat és minden más vagyonunkat; a pénzt pedig Isten művének megvalósítására kell fordítania Franciaországban. Fivéremből

nagy hitvezér lesz, neki kell visszatérítenie az országot korábbi hitbuzgalma felé és szembeszállnia az ateizmus és a forradalom eszméivel. Mint-hogy saját pénzzel természetesen nem rendelkezik, nekem kell eladni az ültetvényeket, New Orleans-i házainkat, és átadni neki a pénzt.

A vámpír újra elhallgatott. A fiú mozdulatlanul ült, és elképedve nézett rá. – Bocsásson meg – suttogta. – De hát mit szólt ehhez? Eladta az ültetvényeket?

– Nem adtam el – mondta a vámpír, éppoly nyugodt arckifejezéssel amilyennel történetét elkezdte. – Kinevettem. Ő pedig... indulatba jött. Egyre csak hajtogatta, hogy magától Szűz Máriától származik a parancs. Ki vagyok én, hogy megszegem? Kicsoda?, kérdezte csendesen, mintha újra csak ezen gondolkozna. Voltaképp kicsoda? Minél inkább meg akart győzni, annál jobban nevettem. Képtelenség, mondtam neki, éretlen, mondhatni beteges elme szüleménye. Kár volt felépíteni a kápolnát, folytattam. Sürgősen lebontatom. Ő pedig iskolába fog járni New Orleansban, és kiveri a fejéből az efféle ostoba gondolatokat. Nem emlékszem már mindenre, amit mondtam. De hogy mit éreztem, arra igen. Megvető, elutasító szavaim mögött harag és kiábrándultság rejtőzött. Keserűen csalódtam. Egyáltalán nem hittem neki.

– De hát ez érthető – szólt közbe gyorsan és már nem olyan elképedten a fiú, amikor a vámpír kis szünetet tartott. – Akadt volna egyáltalán valaki, aki hisz neki?

– Tényleg olyan érthető? – nézett a vámpír a fiúra. – Szerintem csúf önteltség volt részemről. Várjon, megmagyarázom. Ahogy már mondtam, szerettem az öcsémet: volt idő, amikor élő szentnek tartottam. Buzdítottam imáiban, elmélkedéseiben, és – miként említettem – kész voltam papnak adni. És ha valaki azt mondja nekem, hogy egy szentnek Arles-ban vagy Lourdes-ban látomásai vannak, készséggel elhittem volna. Katolikus voltam, hittem a szentekben. Gyertyát gyújtottam márványszobraik előtt a templomban, ismertem képeiket, jelképeiket, nevüket. De a fivéremnek nem hittem, nem tudtam hinni. Nemcsak látomásaiban nem hittem, a látomásnak még a gondolatát sem tudtam egy pillanatra sem elfogadni. Miért nem? Mert a fivérem volt. Szent életű lehetett, furcsán viselkedő, különös is a legteljesebb mértékben, ám Assisi Szent Ferenc soha. Az én testvérem soha. Az én testvérem nem lehet az. Mi ez, ha nem önteltség? Érti már?

A fiú egy ideig gondolkodott, majd bólintott, és azt mondta, érti.

– Egyébként lehet, hogy tényleg voltak látomásai – szólt a vámpír.

– Hát maga nem tudja biztosan... hogy voltak-e vagy sem?

– Csak azt tudom, hogy egy pillanatra sem rendült meg hitében. Tudom most és tudtam azon az estén, amikor bánattól megtörve kiment a szobából. Egy pillanatra sem rendült meg. És pár perc múlva vége volt.

– Hogyan? – kérdezte a fiú.

– Az erkélyajtón át kiment a teraszra, és a kőlépcső tetején egy pillanatra megállt. Azután lezuhant. Mire leértem, már nem élt. Nyakát szegte. – A vámpír döbbenetesen rázta a fejét, de arca továbbra is nyugodt maradt.

– Láttam, amikor lezuhant? Elvesztette az egyensúlyát? – tudakolta a fiú.

– Nem láttam, de két szolga ott volt. Azt mondták, hogy a magasba pillantott, mintha a levegőben látna valamit. Majd egész testével előrelendült, mint akit szél sodor magával. Egyikük szerint mondani készült valamit, amikor lezuhant. Én is gondoltam, hogy mondani akar valamit, de épp abban a pillanatban fordultam el az ablaktól. Háttal álltam, amikor hallottam a zuhanást. – A magnóra nézett. – Nem tudtam megbocsátani magamnak. Úgy éreztem, én okoztam a halálát – mondta. – És mintha mindenki más is engem tartott volna felelősnek.

– De hogy tehették? Hiszen azt mondja, szemtanúk látták, amikor lezuhant.

– Közvetlenül nem vádoltak. Azt viszont tudták, hogy valami kellemetlen dolog történt közöttünk. Hogy percekkel a halála előtt vitatkoztunk. A szolgák hallották, anyám is hallotta. Anyám szüntelenül faggatott, hogy mi történt, miért kiabált az öcsém. A nővérem is részt vett a vallatásban, én pedig, érthető módon, nem voltam hajlandó nyilatkozni. Megrendültségemben, elkeseredettségemben képtelen voltam bárkit is elviselni, csupán egyetlen ködös szándék élt bennem: ne tudjanak meg semmit a „látomásairól”. Ne tudják meg, hogy nem szent, hanem... megszállott lett belőle. Nővérem beteget jelentett, hogy ne kelljen elviselnie a temetést, anyám pedig mindenkinek elmondta a környéken, hogy valami szörnyűséges dolog történt a szobámban, amit nem vagyok hajlandó felfedni. Anyámnak köszönhetően még a rendőrség is kihallgatott. Végül eljött hozzám a pap, mert tudni akarta, mi történt. Senkivel sem voltam hajlandó közölni. Csak vitatkoztunk, mondtam. Kijelentettem, hogy nem voltam a teraszon, amikor lezuhant, ám mindannyian úgy meresztették rám a szemüket, mintha én öltem volna meg. És közben úgy éreztem, hogy valóban én öltem meg. Két napon át ültem a koporsója mellett a szalonban, és arra gondoltam, hogy én öltem meg. Mereven néztem az arcát, míg csak fekete pöttyök nem tűntek fel a szemem előtt, és kis híján elájultam. A koponya hátsó része szétzúzódott a kövön, és a feje elformátlanodva nyugodott a párnán. Kényszeríteni kellett magam, hogy nézzem, hogy beha-

tóan szemügyre vegyem, hisz alig tudtam elviselni a fájdalmat, a hullaszagot, és közben szüntelen kísértést éreztem, hogy megpróbáljam felnyitni a szemét. Tébolyult gondolatok, tébolyult ösztönök. Főként az a gondolat gyötört, hogy kinevettem, nem hittem neki, rideg voltam hozzá. Miattam zuhant le.

– Ez tényleg megtörtént? – suttogta a fiú. – Olyat mond el nekem... ami igaz?

– Igen – felelt a vámpír, és meglepődés nélkül nézett rá. – De hadd mondjam tovább. – Amint pillantása a fiúról ismét az ablakra tévedt, kevés érdeklődés látszott benne hallgatója iránt, azt pedig szemmel láthatóan valamilyen néma belső küzdelem kötötte le.

– De azt mondta, nem tudja a látomásokról, hogy... hogy maga, aki vámpír... nem tudja biztosan, vajon...

– Sorrendben akarom elmondani a dolgokat – mondta a vámpír. – Ahogy történtek. Nem, a látomásokról nem tudok biztosat. Mind a mai napig. – S megint csak várt, míg a fiú megszólalt.

– Folytassa, kérem.

– El akartam adni az ültetvényeket. Nem kívántam látni többé a házat és a kápolnát. Végül bérbe adtam egy szövetkezetnek, amely megműveli számomra a földeket, kezeli és irányítja mindent, hogy nekem ne kelljen odamenni; anyámat és nővéremet pedig egyik New Orleans-i házukba költöztettem. Öcsémtől – mondanom sem kell – nem tudtam menekülni. Másra sem tudtam gondolni, mint hogy teste ott rothad a földben. New Orleansban temették el, a St. Louis temetőben, és jóllehet ezután nagy ívben elkerültem a helyet, szüntelenül órá gondoltam. Részegen vagy józanul magam előtt láttam oszladozó testét a koporsóban, és ezt nem tudtam elviselni. Álmomban újra meg újra megjelent a lépcső tetején, és én karon fogtam, kedvesen szóltam hozzá, unszoltam, hogy menjen vissza a hálószobába, nyájas szavakkal bizonygattam, hogy hiszek neki, és imádkozzon, hogy Istenben is hinni tudjak. Pointe du Lacon (ez volt az ültetvény neve) rebesgetni kezdték a rabszolgák, hogy kísértetként látták a teraszon, és a felügyelő nem tudott többé rendet tartani közöttük. Kellemetlen kérdéseket tettek fel társaságban a nővéremnek, aki hisztériás rohamot kapott. Nem volt hisztérika, de véleménye szerint az volt a helyes viselkedés, hát hisztériát színlelt. Jómagam állandóan ittam, és egyre kevesebbet tartózkodtam otthon. Úgy éltem, mint aki meg akar halni, de nincs bátorsága hozzá. Sötét utcákon és sikátorokban járkáltam egyedül, mulatóhelyeken eszméletlenül ittam magam. Inkább fásultság, mint gyávaság miatt két alkalommal tértem ki párbajozás elől, és közben hön óhajtottam, hogy

megöljenek. Ekkor történt, hogy megtámadtak. Bárki megtehetette volna – matróz, tolvaj, dühöngő örült, bárki előtt nyitva állt a lehetőség. A támadó azonban egy vámpír volt. Alig néhány lépésre a kapunktól fogott el egy éjszakán, és halottként hagyott ott, legalábbis én úgy hittem.

– Úgy érti... hogy... kiszívta a vérét? – kérdezte a fiú.

– Igen – mondta a vámpír. – A véreket szívta. Ez a módja, így csinálják.

– De maga élve maradt – szólt a fiatalember. – Azt mondja, holtan hagyta ott.

– Csaknem a halál beálltaig szívta a vérem, míg jól nem lakott. Amint rám találtak, ágyba fektettek. Zavart voltam, egyáltalán nem voltam tudatában, mi történt velem. Arra gyanakodtam, hogy az ivás agyvérzést idézett elő. Biztosra vettem, hogy meghalok, evés-ivás nem érdekelt többé, sem az, hogy beszéljek az orvossal. Anyám papot hívatott. Akkor már lázas voltam, és mindent elmondtam a papnak, testvérem látomásait éppúgy, mint saját viselkedésemet. Emlékszem, a karjába kapaszkodtam, és újra meg újra megeskettem, hogy senkinek nem mondja el. „Tudom, hogy nem öltem meg – fejeztem be szavaimat. – De most, hogy meghalt, nem tudok élni. Azok után, ahogyan bántam vele.”

„Nevetséges – felelte. – Persze hogy tovább tud élni. Nincs magának más baja, mint az, hogy csak magával foglalkozik. Édesanyjának szüksége van magára, nővéréről nem is beszélve. Fivérért pedig megszállta az ördög.” Szavaitól úgy elképedtem, hogy tiltakozni sem tudtam. Az ördög idézte elő a látomásokat, magyarázta tovább. Az ördög féktelen, sokfelé kiterjeszti uralmát. Egész Franciaország az ördög hatása alá került, a forradalom volt az ő legnagyobb győzelme. Csakis az ördögűzés menthette volna meg öcsémet, az imádkozás és a böjtölés, meg hogy leszorítva tartásák, míg az ördög tombol a testében, és ide-oda próbálja dobálni. „Az ördög dobta le a lépcsőn, ez teljesen nyilvánvaló – jelentette ki. – Maga nem a fivérével beszélt bent a szobában, maga az ördöggel beszélt.” Ez aztán végleg felbőszített. Mindedig azt hittem, hogy elértem tűrőképességem határát, de tévedtem. Tovább beszélt az ördögről, fekete mágusokról a rab-szolgák között és a megszállottság különféle példáiról a világ más részein. Ezelős düh fogott el. Ízzé-porrá zúztam mindent a szobában, miközben kis híján őt is megöltem.

– De hát az ereje... a vámpír...? – kérdezte a fiú.

– Nem voltam magamnál – magyarázta a vámpír. – Olyan dolgokat csináltam, amikre egészségesen nem lettem volna képes. A jelenet ma már zavaros, elmosódott, groteszk. Arra azonban jól emlékszem, hogy a ház hátsó ajtaján és az udvaron keresztül a konyhába kergettem, és ott addig

vertem fejét a téglafalba; amíg kis híján meggyilkoltam. Amikor halálos kimerülten megfékeztek, eret vágtak rajtam. Ostobák. De valami mást akartam mondani. Ekkor döbbsentem rá saját önteltségemre. Talán mert a papban láttam meg a tükörképét. Megvetése fivérem iránt, az ördög sablonos ócsárlása, és még a puszta gondolatnak is az elutasítása, hogy a szentség szinte megfogható közelségbe került; mindez az én magatartásomat tükrözte.

– De hát ő hitt az ördögtől való megszállottságban. – Ez sokkal evilágibb fogalom – vágta rá tüstént a vámpír. – Emberek, akik nem hisznek többé Istenben, vagy a jóságban, még mindig hisznek az ördögben. Nem tudom, miért. Persze tudom. A rossz mindig lehetséges. A jóság örök érvényűen nehéz. Világosan kell látnia azonban, hogy a megszállottság voltaképpen egy másfajta megfogalmazása az örületségnek. A pap számára, érzésem szerint, mindenesetre az volt. Biztosra veszem, hogy látott már örültet. Talán ott is állt a dühöngő örült mellett, és megszállottnak nyilvánította. Nem kell a sátánt látni, amikor kifüstölik. De egy szent jelenlétét látni... Elhinni, hogy a szentnek látomása van. Kereken elutasítani, hogy ilyesmi előfordulhat közöttünk, nem más, mint önteltség.

– Erre sosem gondoltam így – mondta a fiú. – De magával mi történt? Mondta, hogy gyógyulása érdekében eret vágtak, és ezzel majdnem megölték.

A vámpír nevetett. – Igen, valóban így volt. Ám a vámpír visszajött azon az éjszakán. Pointe du Lacra, az ültetvényemre fájt a foga.

Nagyon késő volt, nővérem már aludt. Mintha tegnap történt volna. Az udvar felől jött be, hangtalanul nyitotta ki a terasz ajtaját – magas, világos bőrű férfi volt, haja szőke rengeteg, mozgása kecses, akár egy macskáé. Kendővel óvatosan betakarta nővérem szemét, és kissé lecsavarta a lámpa kanócat. Ott szunyókált a nővérem a lavór és a vizes ruha mellett, amellyel homlokomat borogatta, és reggelig meg sem moccant a kendő alatt. Addigra azonban én már jelentősen megváltoztam.

– Mi volt ez a változás? – tudakolta a fiú.

A vámpír sóhajtott. Hátradőlt székében, és a falakat nézte. – Először azt gondoltam, hogy ő csak egy másik orvos, vagy valaki, akit a család hívott oda, hogy próbáljon észre téríteni. De ez a gyanú nyomban eloszlott. Ágyamhoz lépett, lehajolt, hogy arca a lámpafénybe került, és láttam, hogy egyáltalán nem közönséges földi halandó. Szürke szeme izzón égett, és az oldalán lecsüngő két fehér kéz nem emberi lény keze volt. E pillanatban, azt hiszem, már mindent tudtam, és mindaz, amit mondott, már csak következmény volt. Azt akarom ezzel mondani, hogy amint megpillan-

tottam; amint érzékelttem a belőle kisugárzó rendkívüli hatást, és tudtam, nem olyan teremtmény, amelyet valaha is láttam, egyszeriben semmivé váltam. Énem, amely nem volt képes elfogadni egy rendkívüli emberi lény jelenlétét maga mellett, megsemmisült. Addigi eszméim, még büntudatom és halálvágyam is, teljesen jelentékteleneknek tűntek. Tökéletesen elfeledtem önmagam! – tette hozzá, és szótlánul kebléhez érintette öklét. – Teljesen elfeledtem magamat. És ugyanebben a pillanatban teljes mértékben tisztában voltam a lehetőség fontosságával. Ettől fogva mindinkább fokozódó ámulat töltött el. Ahogy beszélt hozzám, és elmondta, mivé lehetek, milyen volt és milyen irányt vett az ő élete, szénné égett a múltam. Láttam életemet, mintha kívül lennék rajta, a hiúságot, az önérdek szolgálatát, az állandó menekülést apró-cseprő kellemetlenségektől, a színlelt tiszteletadást Istennek, Szűz Máriának és még egy sereg szentnek, akiknek nevétől hemzsegték imakönyveim, és akiknek egyike sem hozott fíkcarnyi változást szűk látókörű, anyagi, önző életemben. Láttam valódi isteneimet... a legtöbb ember isteneit. Étél, ital és a kisszerű élet biztonsága. Ócska kacat, semmi más.

Zavarral vegyes elképedés tette feszültté a fiú tekintetét. – Úgy határozott tehát, hogy vámpír lesz? – kérdezte. A vámpír egy pillanatig hallgatott.

– Határozottam? Nem ez a helyes kifejezés. Nem állíthatom ugyan, hogy attól a pillanattól kezdve, amikor a szobába lépett, elkerülhetetlen volt ez. Nem, valójában nem volt elkerülhetetlen. De azért mégsem mondhatom, hogy én határozottam úgy. Hadd tegyem hozzá, hogy amikor befejezte mondanivalóját, másfajta döntés nem maradt számomra, és én mentem a kijelölt úton anélkül, hogy hátrapillantottam volna. Egy esetet kivéve.

– Egy esetet? Mit?

– Utolsó napkeltémet – szólta a vámpír. – Azon a reggelen még nem voltam vámpír. És láttam az utolsó napkeltémet.

Tökéletesen fel tudom idézni, jóllehet annak előtte egyetlen napkeltére sem emlékezem. Először az erkélyajtók tetején tűnt fel a fény, halvány szín a csipkefüggöny mögött, majd felvillanó fényfoltok csillogtak mind erősebben a falevelek között. Végül a nap besütött az ablakon, és csipkeárnyékok lepték el a kőpadlót, a még most is szunnyadó nővéremet, a vállát és fejét borító kendőt is csipkeárnyak folyták körül. Melege lett, ledobta magáról a kendőt anélkül, hogy felébredt volna, majd szemébe sütött a nap, és ő még szorosabban hunyta le szemhéját. Ezután az asztal fénylett fel, ahol két karjára fektetve fejét, aludt, majd a korsó vize csillant meg a napfényben. Napmeleget éreztem én is a paplanon fekvő kezemen és az arcomon. Feküdtem az ágyban, a vámpír szavaira gondoltam, búcsút mond-

tam a napkeltének, és elmentem, hogy vámpírrá változzak. Ez volt... az utolsó napkelte.

A vámpír újból kinézett az ablakon. És amikor elhallgatott, a fiú szinte hallotta a hirtelen beállt csendet. Majd utcai zaj ütötte meg fülét. Egy teherautó fülsiketítő zajt csapott, a villanyzsinór is megmozdult a rázkódástól.

– Hiányzik magának? – kérdezte halkán a fiú, amikor elült a zaj.

– Voltaképpen nem – mondta a vámpír. – Annyi minden más van. De hol tartottunk? Tudni akarja, hogyan történt, hogyan lettem vámpír?

– Igen – mondta a fiú. – Hogy ment pontosan végbe a változás?

– Nem tudom pontosan megmondani – szólt a vámpír. – Beszélhetek róla, feltálalhatom olyan szöveg kíséretében, ami nyilvánvalóvá teszi maga számára, mi mindent jelentett ez nekem. De pontosan nem tudom elmondani, ahogyan a szexuális élményről sem lehet pontosan számot adni olyasvalakinek, akinek soha nem volt része benne.

A fiatalemberben – úgy rémlett – másik kérdés is felvetődött, de mielőtt szólni tudott volna, a vámpír folytatta.

– Mint már mondtam, ez a Lestat nevű vámpír az ültetvényt akarta. Nagyon is e világi indok egy örökké tartó életért cserébe, de hát az ő ítélőképessége hagyott némi kívánnivalót. A világ csekély számú vámpírjainak körét nem tekintette exkluzív klubnak. Emberi problémái voltak – vak édesapa, aki nem tudta, nem volt szabad tudnia, hogy vámpír a fia. Az apjával való törődés és egyéb szükségletek nehezzé tették az életét New Orleansban, ennél fogva Pointe du Lacra akarta rátenni a kezét.

Másnap este kimentünk az ültetvényre, a legszebbik szobába költöztetjük a világtalan apát, és én nekikezdtem az átváltozás folyamatának. Nem mondhatom, hogy ez különféle lépésekből állt – ámbár volt egy, amely után nem létezett többé visszaút. De az átváltozás több aktust foglalt magában, s az első a felügyelő halála volt. Lestat álmában kapta el őt. Átváltozási folyamatom részeként nekem végig kellett nézmem, helyeselnem, egyszóval szemtanúként részt vennem egy emberélet kioltásában, hogy ezzel elkötelezettségemet bizonyítsam. Kétségkívül ez volt a legnehezebb feladat számomra. Említettem már, hogy nincs bennem halálfélelem, csupán a finnyáság tartott vissza attól, hogy magam vessek véget életemnek. Mások életét viszont mélységesen tiszteltem, és azután, hogy elvesztettem fivéremet, valósággal irtóztam a haláltól. Végig kellett nézmem, amint a felügyelő riadtan ébred álmából, két kézzel próbálja ledobni magáról a vámpírt sikertelenül, majd Lestat markának szorításában vergődik, s végül véréből megfosztva elernyed. És meghal. Nem halt meg rögtön. Majd egy egész órát töltöttünk szűk hálószobájában, és néztük a haldoklását. Mint

már mondtam, átváltozásom része volt ez. Lestat különben nem maradt volna ott. Azután meg kellett szabadulnunk a felügyelő holttestétől. Majdnem belebetegedtem ebbe. Amúgy is legyengültem, lázas voltam, kevés erőtartalékkal rendelkeztem, és a hullával való foglalatосkodás – még hozzá ilyen szándékkal – undorral töltött el. Lestat nevetett, és érzéketlenül világosított fel, hogy ha egyszer vámpír leszek, annyira megváltoznak érzéseim, hogy én is nevetni fogok. Nem volt igaza. Soha nem nevetek a halálon, bármilyen gyakran és rendszeresen idézem elő magam is.

De vegyük sorjában a dolgokat. Fel kellett hajtanunk a folyó menti útra, amíg szabad mezőkre nem értünk, ahol otthagyhattuk a felügyelőt. Feltéptük a kabátját, elloptuk a pénzét, és nem feledtük el szeszes itallal bemocskolni a száját. Ismertem a feleségét. New Orleansban lakott, és előre tudtam, mennyire kétségbe esik, amikor megtalálják a holttestet. De még a száanalomnál is jobban fájlaltam, hogy soha nem fogja megtudni, mi történt, hogy férjét nem rablók találták részegen az úton. Amint ütöttük-vertük a hullát, sebeket ejtettünk az arcán és a vállán, egyre inkább feltámadt bennem az izgalom. Tudnia kell, hogy Lestat vámpír különleges volt, rendkívüli az egész idő alatt. Nem volt emberibb számomra, mint egy bibliai angyal. Ám e feszült helyzet próbára tette iránta érzett elragadtatásomat. Vámpírrá válásomat kettős megvilágításban láttam. Az egyik teljes mértékben a bűvölet volt – Lestat lenyűgözött a halottas ágyamon. A másik önpusztítás utáni vágyam. A teljes elkárhozás óhaja. Ez volt a nyitott ajtó, amelyen Lestat első és második alkalommal is bejött. Most viszont nem magamat, hanem mást, másokat pusztítottam el. A felügyelőt, a feleségét, a családját. Visszarettem, és alapjaiban megrendült józanságom maradványaival elmenekülhettem volna Lestat-tól, ha az ő csalhatatlan ösztöne nem érzékeli, mi jár a fejemben. Csalhatatlan ösztön... – A vámpír elmerengett. – Hadd mondjam meg, milyen erős ösztöne van a vámpírnak: az emberi arckifejezés legcsekélyebb változása éppoly nyilvánvaló számára, akár egy kézmozdulat. Lestat természetfeletti időzítő képességgel rendelkezett. A kocsiba rántott, és hazafelé hajszolta a lovakat. „Meg akarok halni, mormogtam. Ez elviselhetetlen. Meg akarok halni. Neked hatalmadban áll megölni engem. Hagyj meghalni.” Nem akartam ránézni, nehogy megigézzen varázslatos szépsége. Halkan, nevetve mondta ki a nevemet. Mondtam már, hogy eltökélt szándéka volt megszerezni az ültetvényt.

– De vajon elengedte volna magát? – kérdezte a fiú. – Bármilyen körülmények között?

– Nem tudom. Most már, hogy jól ismerem őt, azt mondanám: inkább megölt volna, mint hogy elengedjen. Én pedig éppen ezt akartam. Mind-

egy, mit akartam. Vagy inkább: amiről azt hittem, hogy akarom. Ahogy a házhoz értünk, kiugrottam a kocsiból, és – ó, én tökfej! – a kőlépcsőhöz mentem, ahol fivérem lezuhant. A ház hónapok óta lakatlan volt, a felügyelő saját házában élt, és a louisianai hőség és nyirkosság kezdte már szétrepeszteni a lépcsőket. Minden hasadékból fű hajtott ki, még apró vadvirágok is előbukkantak. Amint az alsó lépcsőkre telepedtem, fejemet a téglára fektettem, és kezemmel megérintettem a kis viaszszárú vadvirágokat, emlékeimben újból éreztem az éjszakai nedvesség hűsét. Nyalábnyi vadvirágot húztam ki fél kézzel a laza porrétegből. „Meg akarok halni. Öljön meg!, szóltam a vámpírhoz. Most már gyilkosságban is vétkes vagyok. Nem tudok élni!” Türelmetlenül vigyorgott, mint mindazok, akik nyilvánvaló hazugságokat kénytelenek végighallgatni. Majd egy szempillantás alatt rám vetette magát, pontosan úgy, ahogy emberemmel tette. Vadul nekivettem magam. Cipőmet a mellébe mélyesztettem, és olyan erővel rugdostam, ahogy csak tudtam, fogai a torkomba fúródtak, halántékom lázasan lüktetett. Majd egész teste lendületével, amely nagyon is gyors volt ahhoz, hogy lássam, egyszeriben a lépcső alján termett, és lenézően szólt: „Azt hittem, meg akar halni, Louis.”

A vámpír nevének hallatára a fiú halk és váratlan hanggal reagált, amit a vámpír gyors megerősítéssel nyugtázott. – Igen, ez a nevem. – És folytatta történetét.

– Ott feküdtem hát, megint csak tehetetlenül saját gyávaságommal és ostobaságommal szemben – mondta. – E közvetlen szembenézés a tényekkel idővel talán meghozta volna a bátorságot, hogy végezzek magammal, és ne másoknak nyafogjak, kunyeráljak, hogy öljenek meg. Láttam, amint magam felé fordítok egy kést, amint elsorvadok a nap nap utáni szenvedéstől, amit oly szükségesnek tartottam, mint gyóntatószékből kirótt penitenciát, szüntelenül reménykedve, hogy hirtelen utolér a halál, és méltóvá tesz az örök kegyelemre. És mintha ábrándkép lett volna, megpillantottam magam, ahogy a lépcső tetején állok, pontosan ott, ahol a fivérem is állt, és levettem magam a téglákra.

De nem jutott idő a bátorságra. Vagy mondjam azt, hogy Lestat programjában csak az ő tervére jutott idő, másra nem. „Figyelj rám, Louis”, mondta, és mellém heveredett a lépcsőn, olyan kecses és bizalmas mozdulattal, ami nyomban egy szerelmest juttatott eszembe. Visszahőköltem. De ő körülfogott jobb karjával, és a mellkasához húzott. Soha nem voltam még ilyen közel hozzá, és a tompa fényben jól láthattam szemének tündöklő ragyogását, természetellenes maszknak tetsző bőrét. Amint mocnanni próbáltam, jobb keze ujjait ajkamra szorította, és így szólt: „Maradj

nyugton. Ki fogom szívni a véredet, míg csak a halál küszöbéig nem érsz. Maradj csendben, olyan csendben, hogy szinte halljad véred áramlását az erekben, olyan csendben, hogy halljad ugyanennek a vérnek a beáramlását az én ereimbe. Tudatodnak, akaratomnak kell életben tartani téged.” Erőnek erejével próbáltam kiszabadulni, de ujjai erős szorításával féken tartotta hasra fordult testemet, és amint felhagytam sikertelen ellenszegüléssel, nyakamba mélyesztette fogait.

A vámpír szavai hallatán a fiúnak óriásira nőtt a szeme, egyre hátrább húzódott székében, arca görcsösen megfeszült, szemei összeszűkültek, mintha ökölcsapás elviselésére készülné.

– Vesztett-e valaha nagy mennyiségű vért? – kérdezte a vámpír. – Ismeri ezt az érzést?

A fiú ajkai *nem*-re formálódtak, de szájából nem jött hang. Torkát köszörülte. – Nem – mondta ki végül.

– Gyertyák égtek az emeleti szalonban, ahol elterveztük a felügyelő meggyilkolását, a teraszon olajlámpás himbálódzott a szélben. Mindezek a fények egybeolvadtak, vibrálni kezdtek, mintha aranyból való lény lebegne fölöttem, a lépcsőházban függve, belegabalyodva kissé a rácsozatba, kígyózva, összezsavarodva, akár a füst. „Figyelj rám, tartsd nyitva a szemed”, suttogta Lestat, ajkát a nyakamon mozgatva. Ajkának – mozgásától égnék meredt egész testemen a szőr, és olyan áramütésszerű érzés futott végig bennem, ami hasonlatos volt a szerelmi gyönyörhöz...

Elmélázott, jobb keze ujjai valamelyest egymásba fonódtak az álla alatt, amit mutatóujjával könnyedén ütögetett. – Az eredmény az volt, hogy percekben belül a bénaságig elgyengültem. Rémülten tapasztaltam, hogy már kényszeríteni sem tudom magamat a beszédre. Lestat még mindig átölelve tartott, karja ólomsúllyal nehezedett rám. Olyan erővel emelte ki fogait, hogy a két szúrt sebet hatalmasnak, fájdalommal telítettnek éreztem. És most a mozdulatlanul fekvő fejem fölé hajolt, jobb kezét levette rólam, és kiharapta saját csuklóját. Vér folyt le ingemen, kabátomon, és ő összeszűkül, csillogó szemmel nézte. Úgy rémlett, az idők kezdete óta figyel, és az a pislálkozó fény most a feje mögött függött, mint egy látomás háttérfüggönye. Úgy hiszem, tudtam, mire készül, mielőtt még megtette volna, és tehetetlenül vártam, mint aki évek óta vár. Vérző csuklóját a számhoz szorította és határozottan, kissé türelmetlenül szólt: „Igyál, Louis!” És én ittam. „Kitaratóan, Louis!”, és „Siess!”, suttogta jó néhányszor. Ittam, szívtam a vért a nyílásból, csecsemőkorom óta először érzékelve a táplálék szopásának sajátos gyönyörét, a test és a szellem életető forrásra való összpontosulását. Aztán történt valami. – A vámpír hátradőlt, és összehúzta kissé a szemöldökét.

– Milyen fellengzős dolog szavakba foglalni a szavakba nem foglalhatóat
– mondta majdnem suttogva. A fiú dermedten ült.

– Vérszívás közben csak azt a fényt láttam. És akkor következett valami, következett valami... a hang. Először tompa dübörgés, azután dobolásra emlékeztető, monoton zaj, ami egyre hangosabb lett, mintha valamilyen óriási teremtmény jönne lassan egy sötét és ismeretlen erdőn keresztül, és közben hatalmas dobot verne. Ezután felhangzott egy másik dob hangja, mintha egy másik óriás jönne néhány méterrel utána, és mindegyik a saját dobjára figyel, ügyet sem vetve a másik ütemére. Mind erősebb lett a hang, míg végül nemcsak a hallásomat, hanem úgy rémlett, minden érzékemet eltöltötte, ajkamon és ujjaimon, halántékomban és ereimben dobog. Mindenekfelett az ereimben, egyik dob, azután a másik dob, s ekkor Lestat hirtelen elhúzta a csuklóját, én kinyitottam a szememet, és e pillanatban már vissza kellett tartanom magam, nehogy a csuklója után nyúljak, megragadjam, és erőszakkal visszahúzzam a számhoz. Visszatartottam magam, mert rájöttem, hogy a dob az én szívem volt, a másik meg az övé. – A vámpír sóhajtott. – Meg tudja ezt érteni?

A fiú mondott valamit, majd megrázta a fejét. – Nem... úgy értem, igen – szólt. – Azt akarom mondani, azt...

– Hát persze – mondta a vámpír, elfordítva tekintetét.

– Várjon, várjon – kiáltott heves izgalommal a fiú. – Majdnem lement már a szalag. Meg kell fordítanom. – A vámpír türelmesen várt.

– Mi történt azután? – kérdezte a fiú. Nyirkos arcát sebtében megtörölte zsebkendőjével.

– Vámpírként kezdtem látni – mondta a vámpír. Hangja veszített közönyéből; majdhogynem zaklatottá vált. Kihúzta magát, és így folytatta. – Lestat ismét a lépcső alján állt, és olyannak láttam, amilyenek nem láthatam azelőtt. Azelőtt fehérnek tűnt, teljesen fehérnek, szinte világított éjjel, most viszont saját életével, saját vérével volt tele: nem világított, hanem sugárzott. Azután láttam, hogy nemcsak Lestat változott meg; minden megváltozott.

Úgy éreztem, most látok először színeket, formákat. Lestat kabátgombjai úgy elbűvöltek, hogy sokáig semmi másra nem néztem. Lestat nevetni kezdett, és a nevetés hangja sohasem hallott élménynek tűnt.

Még fülemben volt szívének dobverésre emlékeztető hangja, és most felhangzott ez az ércesen csengő nevetés. Zavarba ejtő volt, minden hang beleütközött a következő hangba, mint a harangok egybefolyó zúgása, míg meg nem tanultam elkülöníteni a hangokat, és ekkor összeölelkeztek, mindegyik halk volt, de megkülönböztethető, fokozódó, de tartózkodó,

zengő nevetés. – A vámpír boldogan mosolygott. – Zengő harangszó, hangjáték.

„Ne bámuld már a gombjaimat! – szólt Lestat. Menj ki a fák közé! Szabadulj meg a testedben levő összes emberi hulladéktól, és ne szeress bele olyan örülten az éjszakába, hogy azután eltévedj!”

Ez persze bölcs utasítás volt. Amikor a kockaköveken megpillantottam a holdfényt, olyan szerelemre gerjedtem iránta, hogy egy álló órát töltöttem el ott. Fivérem kápolnája mellett mentem el, de nem gondoltam rá. A nyárfák és a tölgyek között hallottam az éjszaka hangját, suttogó nők kórusához volt hasonló, akik mindannyian keblükre akartak vonni. A testem még nem alakult teljesen át, és rögtön fájni kezdett, ahogy lassacskán kezdtem hozzászokni a hangokhoz és a látnivalókhöz. Minden cseppfolyós emberi anyag kipréselődött belőlem. Emberi mivoltomban haldokoltam, de vámpírként éltem-virultam, és életre kelt érzékeimmel bizonyos kényelmetlenséggel, s végül félelemmel kellett testem halálánál elnökölnöm. Visszafutottam a lépcsőn, fel a szalonig, ahol Lestat már előszedte a birtok hivatalos iratanyagát, és átvizsgálta az előző év kiadásait és bevételeit. „Gazdag vagy”, mondta, amikor bementem. „Valami történik velem!”, kiáltottam fel.

„Haldokolsz, ennyi az egész. Ne számárkodj! Nincs több olajlámpád? Ekkora vagyon mellett csak erre az egyetlen lámpára telik? Több bálnaolajra már nem futja? Hozd ide azt a lámpát!”

„Meghalok!, kiáltottam. Meghalok!”

„Ez mindenkivel megtörténik”, makacskodott, és nem volt hajlandó segíteni rajtam. Ha visszagondolok, még most is megvetem ezért. Nem azért, mert félttem, hanem mert felhívhatta volna a figyelmemet ezekre a változásokra. Megnyugtathatott volna, mondhatta volna, hogy figyeljem haláloamat ugyanolyan elbűvölten, ahogyan az éjszakát néztem és érzékeltem. De nem tette. Lestat sohasem volt az a fajta vámpír, amilyen én vagyok. Távolról sem. – Ezt nem kérkedve mondta, inkább úgy, mint aki valóban más.

– Alors* – sóhajtott fel –, haldoklásom gyors volt, ami azt jelentette, hogy félelem iránti képességem éppolyan gyors tempóban csökkent. Őszintén sajnálom, hogy nem figyeltem jobban meg a folyamatot. Lestat a teljes elmeengesség jeleit mutatta. „Az ördögbe is!, kezdett ordibálni. Rólad meg nem gondoskodtam. Milyen tökkelütött vagyok!” Szívem szerint helyeseltem volna: Igen, az vagy –, de nem szóltam. „Ma reggel meg kell osztanod velem a fekvőhelyet. Nem gondoskodtam koporsóról a számodra.”

* Tehát (francia).